

"Leden van de EO...luister naar mij! (deel4)"

Leden van de EO uit schubbenkuttennije veen en omstreken...luister naar mij! (Deel 4)

LEDEN VAN DE EO UIT SCHUBBENKUTTENNIJEVEEN EN OMSTREKEN MOETEN MIJN PROZA VOORTAAN MAAR LIEVER NIET LEZEN...

Achter het doorgaans zo misselijk makende obscene taalgebruik van onze zelf verklaarde raskunstenaar zit een diep religieuze filosofie, die zich niet gemakkelijk laat exploreren op het eerste gezicht. Signalen uit het onbe wuste?

De gehanteerde geheel eigen taal an sich, zo legt onze artist geduldig uit, is gelijk de huid van de tijd, kosmisch gezien met al zijn poriën geopend, klaar staande voor het gebruik van de virtuele onderbuik van verleden, heden en toekomst. Wat zit ik nou weer te ouwehoeren? Een pars prototo of eigenlijk een surrogaat voor het geweld in al zijn vormen. Snapt U het dan snap ik het, maar ik snap het niet.

Het is een middel om verbaal geweld uit te oefenen en fysiek geweld te voorkomen en geen doel.

Een beetje zoals de gapende leeuw in The Lion Sleeps Tonight van Wim Ooh Wèh Wim Ooh Wè.

Het is niet alleen maar verbaal geweld, gevloek, pornografische uitingen en scheldpartijen over en weer in het proza van onze Fred, alhoewel de doorsnee tekenleraar al snel zijn weinig melodieuze fluit aan de wilgen hangt als hij weer een collegaatje die door collegiaal geweld om het leven is gekomen als persona non grata moet achter laten met zijn acht bloedjes van kinderen, dankzij het weinig aangename friendly fire uit de punt 38, met smoking gun en al, moet begraven in één of ander Fries gat in de grond. Een stuk ongeluk zit in een klein hoekje, zegt men. Tranen met tuiten voor het verzamelde publiekje weent hij en denkt onderdehand; opgeruimd staat netjes. Wat maakt het ook allemaal uit? Het land is al vol genoeg. En vol is vol.

Ausdauer hebben ze toch ook niet meer anno nu de dag.

En daar zijn de collegaatjes ook voor om gewoon onder gespit te worden op het kerkhof der verge telheid, dat ommuurd is met het hek van de zwijgzaamheid. De stenen spreken missschien in de Grote Pyramide van Gizeh, maar de doden in Dead Man's Alley niet, die zwijgen voornamelijk, ook tijdens triple witching hour op Wall Street. U weet wat ik bedoel en waar ik naar toe wil? Hop on the bus, dus!

Groots en meeslepend wensen tekenleraren voor de schoolklas onwillige leerlingen te leven doch met behoud van vakantie uitkering en voordelen van het ambtenaren bestaan.

Wat mogen wij verder van onze kunstariest Fred verwachten als groenzoetend onbespoten tiep?

Tirades die afgewisseld worden met Elizabethheaanse volzinnen?

Rethoriek?

Embedded journalism?

Negerzoenen of Jodenkoeken bij een kopje oploskoffie met loop room?

Die blubber van Senseo? Mag ik effe kotzen in je gehaakte mutsje?

Sodommierter nou gauw op naar je eiland. Overbodig.

Ik kies daarvoor de kronkelweg als de gekreukelde kreukniet schrijver. Aantekeningen in een blackbook of een blue book, een zwart schrift, beladen met de vlucht over de horizon in fantasieën.

Of ik weet waar mijn verhalen over gaan vantevoren?

'O, dat weet ik helemaal niet, want dat hoef ik ook niet te weten. Ik weet namelijk nooit waar het eigenlijk over gaat in het leven.

Ik doe wat ik doe en pak mijn Travelmate 7720G, zet hem op mijn blote knieën voor het gevoel, trek mij terug in een hoek van de

kamer wat hamer, laat minuren lang mijn gevoelige, artistieke vingers zweven boven de toetsen als was ik een magnetiseur of een wichelroedeloper, gezegend met boven natuurlijke gaven en dan begint het meedogenloze rampetampen en roffelen op het toetsenbord.'

Na de jeugdherinneringen -schetsen- zal er nooit een novelle of roman verschijnen.

Een roman is gekwebbel, gerebbel en geouwehoer geschreven door fysiek onaantrekkelijke schrijfsters als Mensje van Keulen cs. Die doen verslag van hun uiterst onbenullige avonturen met bleke kantoorbediendes die schijtende hondjes uit laten en dat tikken ze op een computer voor de vuist weg. Dat kan nooit iets worden door hunne handicaps.

Je zit achter dat apparaat, het ketsen van de toetsen van kunststof op kunststof is nog geen bezwaar, je kijkt naar een fijn verlicht beeldscherm en kiest een leuke letter.

En je kunt er nog fijn even dit tussen zetten en even dat er tussen plempen met de copy paste functie. Zodat de meeste boeken, dat kun je rustig stellen, zeker vijftig procent te lang zijn. Ik noem als voorbeeld altijd Blauwe Maandagen van Grunberg.'

Nee, dan het kale taalgebruik van Bukowski of het powetiese proza van Fante.

© september 2011, fredvanderwal, BasicPublishing.nl